

РЕШЕНИЕ

№ 31875

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6751** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. С. Ч., чрез адвокат Д. С. срещу Заповед № РД-15-413/24.06.2025 г. на Началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Оспорващият твърди, че в нея не се съдържат фактически и правни основания за издаването ѝ, съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. Липсва не само основаниято за издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение, но и останалите задължителни реквизити на заповедта - дължими обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Доколкото основаниято за прекратяване на служебно правоотношение е чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, то административният орган е бил длъжен да опише фактическата обстановка, която води до невъзможност за изпълнение на задълженията по конкретната длъжност поради причини непреодолими и за двете страни по правоотношението.

Инвокират се доводи, че Решение № РС-9240-24-042 от 28.04.2025г. на КПК, с което е установен конфликт на интереси по отношение на Ч. не е влязло в сила и това е било известно на органа по назначаването. Решението е предмет на съдебен контрол и предстои произнасяне на административния съд.

В оспорената заповед липсват мотиви, обективизиращи невъзможността на държавния служител да изпълнява вменените му задължения, което от своя страна представлява съществено нарушение

на административнопроизводствените правила. Посочването на правното основание и декларативно заявеното, че налице „невлязло в сила“ решение на КПК, всъщност се приравнява на пълната липса на мотиви. Според т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Според жалбоподателя в чл. 98, ал. 2 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) се урежда, че освобождаването от длъжност се осъществява по реда, определен в съответните закони, което в конкретния случай е именно чл. 107, ал. 1, т. 8 ЗДСл - специална законова разпоредба. Цитираната норма категорично постановява, че основание за уволнение без предизвестие на служителя може да бъде единствено при влязъл в сила акт, който установява конфликт на интереси по ЗПК.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат С. поддържа жалбата. Претендира се присъждане на разноски по изготвен списък.

Ответникът по оспорването, в лицето на Началника на ДНСК не се явява. Пълномощникът му юрист Г. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с Решение № 1630 от 15.01.2025 г., постановено по адм. дело № 8920/2024 г. на Административен съд - София град, 11 състав, влязло в сила с Решение № 6339 от 12.06.2025 г. на Върховен административен съд на Република България - Второ отделение, постановено по адм. дело № 1936/2025 г., е отменена като незаконосъобразна Заповед № РД-15-463 от 27.08.2024 г. на Началника на Дирекция за национален строителен контрол, съгласно която на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл, във връзка с чл. 10, ал. 2 от АПК е прекратено служебното правоотношение на И. Ч., като началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол-С., Главна дирекция „Строителен контрол“ при Дирекция за национален строителен контрол.

И. Ч. е подал заявление на 23.06.2025 г. до началник ДНСК във връзка с описаните по-горе съдебни актове и е възстановен на предишната си длъжност със Заповед № РД-15-412/23.06.2025 г. на Началника на ДНСК, считано от 24.06.2025 г.

На същия ден му е връчена и обжалваната Заповед № РД-15-413/24.06.2025 г. на Началника на ДНСК, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител, във връзка с доклад от главния директор на Главна дирекция „Строителен контрол“ при ДНСК от 24.06.2025 г.

Основание за прекратяването на служебното правоотношение е издадено Решение № РС-9240-24-042 от 28.04.2025 г. на Комисия за противодействие на корупцията, с което е установен конфликт на интереси по отношение на И. С. Ч., началник на РДНСК – С., в качеството му на лице, заемащо висша публична длъжност по чл. 6, ал.1, т. 23 от ЗПК, затова, че се е намирал в конфликт на интереси при изпълнение на служебните му задължения, като е упражнявал контролни функции в частен интерес на свързано с него лице, по смисъла на § 1, т. 9, б. "а", от ДР на ЗПК - С. И. Ч., негов син и едноличен собственик на капитала на „Ире Консулт“ ЕООД.

Видно от писмо на Комисията за противодействие на корупцията, постъпило на 18.07.2025 г., Решение РС-9240-24-042 от 28.04.2025 г., с което е обявено, че И. Ч. е в конфликт на интереси е оспорено пред АССГ. Образувано е адм. дело № 6058/2025 г. на 40 състав, насрочено за

разглеждане в открито съдебно заседание на 09.10.2025 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на И. Ч., на 24.06.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.06.2025 г. (вх. № ЧР 96-07-518), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че по отношение на И. Ч. са налице чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно, че същият е в обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл. 6, ал. 1, т. 7 от Устройствения правилник на ДНСК, началникът на ДНСК издава актове за възникване, изменение и прекратяване на служебните правоотношения с държавните служители в ДНСК.

Заповед № РД-15-413/24.06.2025 г. е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа някои от посочените в чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване - чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл и заеманата от държавния служител длъжност. Макар същата да не съдържа данни за дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба, съдът не намира този пропуск за съществен, защото държавния служител има право да иска допълване на тези обстоятелства, което може да стане по реда на чл. 62 от АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че въпреки изричното указание, дадено на ответника с определението за насрочване да делото, че в негова тежест е да представи доказателства на наличието на законовите предпоставки за издаването на оспорения акт, ответникът не е изпълнил това свое задължение. Последното е в пряка връзка с тежестта на доказването в административния процес, съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК - административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Прекратяването на служебното правоотношение при условията на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл изисква осъществяването на три кумулативни предпоставки – 1. Да е налице нова фактическа обстановка; 2. Същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението, т. е. обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен. Тази обективна невъзможност на държавния служител да изпълнява задълженията си (извън случаите на здравословни причини), трябва да е възникнала по време на служебното правоотношение и да не е обусловена от действия на страните в служебното правоотношение (Решение № 11911 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 8019/2023 г. на ВАС, Второ отделение).

Съдът, вземайки предвид постоянната и непротиворечива съдебна практика по тълкуването на чл.

107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, намира, че в разглеждания казус, не е налице нова фактическа обстановка, възникнала по време на служебното правоотношение, която да не е била обусловена от действията на страните.

В оспорената заповед административният орган се е позовал на невлязлото в сила решение на КПК. Той е посочил, че влизането в сила на решението на КПК е събитие, което не зависи от волята нито на органа по назначаване, нито на служителя, трайно препятства изпълнението на служебните му задължения, като това неизпълнение не може да бъде преодоляно.

Предвид на тези обстоятелства е прието, че до окончателното влизане в сила на Решение № РС-9240-24-042/28.04.2025 г. на КПК за установен конфликт на интереси по отношение на инж. И. С. Ч., изпълнението на длъжността „началник на РДНСК“ на РДНСК С. от същия се явява в нарушение на основен принцип в административното производство за безпристрастност, съгласно чл. 10, ал. 2 от АПК, а именно, че не може да участва в производството длъжностно лице, което е заинтересовано от изхода му или има с някои от заинтересованите лица отношения, пораждащи основателни съмнения в неговото безпристрастие.

Цитираните мотиви, съдържащи се в Заповед № РД-15-413/24.06.2025 г., послужили като обосновка за прилагането на чл. 107, ал. 1, т. 5 от АПК са нелогични и правно необосновани.

Не може да се приеме, че в случая е налице нова фактическа обстановка, водеща до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и причините за тази невъзможност да са извън волята на страните в правоотношението.

Неразбираемо е в какво производство не би могъл да участва Ч., от изхода, на което той би бил заинтересован и защо до влизането в сила на решението КПК, Ч. не би могъл да изпълнява служебните си задължения.

В разглеждания казус е налице решение на КПК по отношение на оспорвания, което не е влязло в сила.

В разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 8 от ЗДСл изрично е предвидено, че органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато с влязъл в сила акт е установен конфликт на интереси по Закона за противодействие на корупцията.

Наличието на влязъл в сила акт на КПК (каквото безспорно липсва), с който би се установил конфликт на интереси по отношение на държавния служител е единственото правно основание, при наличието, на което би могло да се прекрати служебното правоотношение на И. Ч..

В закона няма ограничение за упражняване на задълженията от страна на държавния служител, при издаването на такова решение до влизането му сила. Едва след влизане в сила на решението, органът по назначаването би могъл да упражни дадените му в чл. 107, ал. 1, т. 8 от ЗДСл правомощия.

Създаването на алтернативни правни конструкции за изкуствено приложение на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, издава или пълна професионална некомпетентност и negliжираност от страна на лицата, които са ги подготвили, или действия, насочени *intuito personae* към държавната служителя И. Ч., целящи да се придаде привидна законосъобразност на уволнителната заповед.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в случая не е установена, нито една от изброените предпоставки, наличието, на които би дало възможност на органа по назначаването да прекрати едностранно служебното правоотношение на държавния служител И. Ч. на посоченото в процесната заповед основание.

Съдът намира, че оспорената заповед е типичен пример за превратно упражняване на власт и несъответствие с целта на закона, представляващи друго, самостоятелно основание за отмяната ѝ. От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-

правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноси, оспорващият, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. Ч., чрез адвокат Д. С. срещу Заповед № РД-15-413/24.06.2025 г. на Началника на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на И. С. Ч. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му от страните.